Petrus <Lombardus>; Henricus <de Gorichem> [Comm.]: Sententiarum libri IV (cum conclusionibus Henrici de Gorichem et problematibus S. Thomae articulisque Parisiensibus)

[Freiburg i. Br.: Kilian Fischer], [ca. 1492]

genuit:his vbis. Pater vt haberet filiu3 de
seipso nō minuit seipm. ſ ita genuit de se alte
rum se. vt totus maneret in se. ⁊ esset in filio
tant⁹ quāt⁹ ⁊ sol⁹. Q̄d ita itelligi pōt. i. de se
alterꝫ a se genuit: nō vtiqꝫ alterū deū. ſ alte-
ram ꝑsonā. vel genuit se alterꝫ. id est. genuit
alterum q̄ hoc est quod ipse. Nam ⁊ si alius
sit pater q̄3 filius: nō est tñ aliud sed vnum.

Hec est quarta distinctio hui⁹ primi libri. In
qua magister ostenso ꝙ vnitas eēntie ⁊ trinitas ꝑso-
narū in diuinis pōt inuestigari seu cōuinci quodam-
modo ex vtriusqꝫ testamēti scripturis. ac ꝑ vestigiū
⁊ imaginē reptas in creaturis. Incipit determinare
de ꝑsonarꝫ origine ⁊ distinctiōe. Et q̄tū ad hoc pñs
distinctio diuidit in tres ꝑtes. In quarū prima de-
terminat quādā questionē. In scd̄a opponit contra
determinata ⁊ soluit obiectionē. In tertia reprobat
quādā cōtrariā opinionē. Primū agit a principio
distinctionis vsqꝫ ibi. Sed adhuc opponūt. Scdm̄
vo facit ab inde vsqꝫ ibi. Quidā tñ vitatis aduersa-
rij. Tertiū vo subiūgit ab inde vsqꝫ ad finē distincti-
onis. Et hec ē snīa hui⁹ distinctionis in generali. In
speciali vo snīa mgr̄i stat in trib⁹ ꝑpositiōib⁹. quarꝫ
prima est hec. Deū seipm genuisse. vel a se aliū deū
essentialiter generādo ꝑduxisse: oīnino ē negandū.
Et ꝓbat sic. Illud est simplr̄ apud fideles negandū
quo cōcesso sequeret idē generasse seipm. vel plures
eē deos. sed deū se. vel a se essentialiter aliū deū ge-
nuisse est hmōi. igit ꝑpositio va. Tenet argumētū.
⁊ maior ē euidens. sed minorē ꝓbat mgr̄ in lr̄a que-
rens an hec sit va. Deus genuit deū. ⁊ dicit ꝙ sic q2
deus pater genuit deū filiū. ⁊ tñ nō sequit. ꝙ genuit
se deū vel aliū deū. s. aliū in deitate. sed aliū in ꝑso-
nalitate seu in ꝑsona. Scd̄a ꝑpositio ē hec. Deū pa-
trem originasse in eternitate vnicū deū filiū a se p̄re
aliū sola ꝑsonalitate ē affirmādū. Et format rō pro
hui⁹ cōclusionis ꝓbatione sic. Illud ē affirmandū
apud christianos quo negato sequeret in deitate plu
res eē deos. sed deū patrē originasse ī eternitate vni
cum deū filiū a se patre aliū sola ꝑsonalitate ē hmōi.
ꝙ hoc ē affirmandū. ⁊ ꝑ cōsequēs ꝑpositio va. Ar-
gumentū apparet bonū. ⁊ maior ē euidēs. sed circa
minoris ꝓbationē ꝓcedit mgr̄ in lr̄a sic. Et supposi
ta determinatiōe questiōis p̄misse: qua dicebatur ꝙ
de⁹ genuit deū. ⁊ tñ nec se nec aliū deū. Arguit. Si
deus genuit deū. aut igit de⁹ pater genuit deum q̄
est de⁹ pater. ⁊ sic idē genuit seipm. aut de⁹ pater ge-
nuit deū. q̄ nō ē de⁹ pater. ⁊ sic erūt plures dij. Ad
illud mgr̄ rn̄dendo dicit: ꝙ ista ꝑpositio. Deus pa-
ter genuit deū q̄ nō est deus pater. duos pōt habere
sensus. Unus ē. Deus genuit deū qui nō ē de⁹ pat.
id est filiū q̄ nō est pater q̄ deus ē. ⁊ iste sensus ver⁹ ē
q2 ibi nō notat alietas essentie: sed solū ꝑsone. Alius
aūt sensus ē. De⁹ genuit deū q̄ nō ē idē deus cū deo
patre. ⁊ sic ē falsa. q2 sic in ipsa denotat alietas essen-
tie seu nature ad quā sequit plures eē deos. qd̄ ē im-
possibile. Tertia ꝑpositio. Q, tres ꝑsone sunt vna
deitas. ⁊ ꝙ vn⁹ de⁹ sit trinitas: ē a quolibet catholi
co firmissime tenendū. Et ꝓbat rōne sic. Illd̄ est fir
missime tenendū. quo dubitato esset in fide ⁊ sanctoꝝ
autoritatib⁹ hesitandū. sed tres ꝑsonas esse vnā dei-
tatē. ⁊ vnū deū esse tres ꝑsonas vel trinitatē ē hmōi.
igit eñ hoc ē firmissime tenendū: vt dicit ꝑpositio.
Argumentū ē bonū. ⁊ maior ē va. sed minoris euidē
tiam ponit mgr̄ in textu: ꝑponēs quorūdā opinio-
nem dicentiū. ꝙ nomē essentiale in diuinis: cuiusmo
di est hoc nomē deus: possit p̄dicari de noīe ꝑsonali
cuiusmodi ē pater: dicēdo pater ē deus. nō tñ ecōuer
so nomen ꝑsonale possit p̄dicari de noīe essentiali: di
cendo. deus ē pater. Un̄ cōcedebant istā. tres ꝑsone
sunt vnus deus. sed negabant istā. vnus de⁹ est tres
ꝑsone. Istā opinionē reprobat mgr̄ in lr̄a dicens: ꝙ
ſm fidē catholicā vtraqꝫ istarū est va: ⁊ cōfirmat di-
ctum suū autoritatib⁹ sanctorū. vt p3 in lr̄a. igit ⁊c.

Hic querit an pater genuit diuinā essen-
tiam vel ipsa filium. an essentia genuit essen
tiā. vel ipsa nec genuit nec genita ē. a

Post hec querit DI. V
p vtrū cōcedendū sit ꝙ pater genuit
diuinā essentiā. vel ꝙ diuina essen-
tia genuit filiū. vel eēntia genuit eēntiā. an
oīno nō genuit nec genita ē diuina essentia.
Ad qd̄ catholicis tractatorib⁹ cōsentientes
dicim⁹. Q, nec pater genuit diuinā essentiā.
nec diuina essentia genuit filiū. nec diuina
essentia genuit eēntiā. Hic aūt noīe essentie
intelligimus diuinā naturā: q̄ cōmunis ē tri- Ratio p̄mi
bus ꝑsonis. ⁊ tota in singulis. Ideo nō ē di- quare ita sit
cēdū ꝙ pater genuit diuinā essentiā. q2 ergo
pater diceret genuisse diuinā essentiā. diui-
na essentia relatiue diceret ad p̄rem. vel pro
relatiuo poneret. Si aūt relatiue diceretur:
vel ꝓ relatiuo poneret. nō indicaret essenti
am. Ut eñ ait Aug⁹. in. v. lib. de tri. Q̄d re- Aug⁹.
latiue dicit nō indicat substantiam.

Secunda ratio: b

Item cū deus pa
ter sit diuina eēntia: si ei⁹ sit genitor. eēt vti-
qꝫ genitor ei⁹ rei q̄ ipse ē. ⁊ ita eadē res seipā3
genuisset. qd̄ Aug⁹. negat. vt sup̄ osn̄dimus.

Tertia ratio ⁊ potior. c

Item si pater ē ge
nitor eēntie diuine: cū ip̄e eēntia diuina sit. ⁊
de⁹ sit. eo ꝙ q̄ generat ⁊ ē. ⁊ de⁹ ē. Ita ꝙ nō il-
lud qd̄ generat ē a p̄re de⁹. ſ p̄r eo ꝙ generat
⁊ ē. ⁊ de⁹ ē. ⁊ si ita ē. nō genito gignēs: ſ gig-
nēti genitū cā ē. vt ⁊ sit: ⁊ de⁹ sit. Sili rōne ꝓ-
bat Aug⁹. in li. vij. de tri. Q, p̄r nō ē sapiens Aug⁹.
sapia quā genuit: q2 si ea sapiēs ē: ea ē. hō eñ ē
sibi eē qd̄ sape. Q̄d si hō ē sibi eē qd̄ sape. nō ꝑ
illā sapiam quā genuit p̄r sapiēs ē. Quid eñ
alid dicim⁹: cū dicim⁹ h illi ē eē qd̄ sape. nisi eo
ē q̄ sapiēs ē. ꝙ q̄ cā illi ē vt sapiēs sit. etiā ip̄a illi
cā ē vt sit. Si ꝙ sapia quā genuit illi cā ē vt sa-
piēs sit. ⁊ cā illi ē vt sit. Sed cā m p̄ri q̄ sit a p̄re
genitā. nullomō q̄sqꝫ dixerit sapiam. qd̄ eñ
ē insani⁹? Ita ꝙ si p̄r genuit eēntiā q̄ ē: eēntia

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-333/0022
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG